

आदित्यं आदत्ते शब्दादीन् श्रोत्रादिभिरित्यादित्यो जीवस्तं गौरोहमं धोहं दुःख्यहं कर्ता हमित्याद्यनुभवाद्देहाद्यात्मतया भासमानं वादिभिश्चानेकधा विकल्पमानं ब्रह्म वेद उच्यते विहादिभ्यः पृथक्करोति श्रुतिरेवात्म तत्त्वनिर्णये मानमित्यर्थः तथा च श्रुतिः नावेदविन्मनुतेतं बृंहतिमिति ननु सर्वेऽपि वेदादात्मानं जानन्ति तेत्याह देवा इति देवाः शमादयस्तस्या भितश्रवाः सहायाः अस्तं स्वस्थानं अपहृत्या व्यादिगुणाष्टकविशिष्टं त्कारणं भूतं हार्वाकांशं प्रति एतन् धर्मः साक्षात्परया वाक्योपासनात् रूपेण यतिप्रापयति स एव मुक्तविधं स्वस्वरूपं सगुणब्रह्म भावंप्राप्य तद्वाधेन सत्ये सर्वबाधावधिभूते शुद्धचिन्मात्रे प्रतिष्ठितो भवति तथा च श्रुतिः स एवं विद्वानस्माच्छरीरभेदादूर्ध्वमुखस्य मुष्मिन् स्वर्गलोके सार्वाङ्गान्माणां स्वाऽमृतः सम भवति प्रथमं शास्त्रजं ज्ञानं ततः शमादिसंपन्नस्य योगबलाद्देहाद्यभ्यासनिवृत्तिस्ततः स्वर्गाख्यसगुणब्रह्म दर्शनं ततः केवली भावइति श्रुतेरर्थः ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ वेदस्य सत्ये प्रतिष्ठा हेतुत्वमुक्तं तत्र दृष्टद्वारमाह श्रुतेनेति श्रोत्रियो वेदाध्यायी श्रुतेन आचार्यमुखाद्देहार्थावधारणेन भवति न त्वक्षरपह्णमात्रेण ततश्च तपसा युक्त्या च श्रुतस्या

युधिष्ठिर उवाच ब्रह्मादित्यमुन्मयति देवास्तस्या भितश्रवाः ॥ धर्मश्चास्तं नयति च सत्ये च प्रति तिष्ठति ॥ ४६ ॥ यक्ष उवाच केनस्विच्छ्रोत्रियो भवति के नस्विद्धिदते महत् ॥ केनस्विद्धितीयवान् भवति राजन् केन च बुद्धिमान् ॥ ४७ ॥ युधिष्ठिर उवाच श्रुतेन श्रोत्रियो भवति तपसा विदते महत् ॥ धृत्या द्वितीयवा न्भवति बुद्धिमान् दृष्टसेवया ॥ ४८ ॥ यक्ष उवाच किं ब्राह्मणानां देवत्वं कश्च धर्मः सतामिव ॥ कश्चैषां मानुषो भावः किमेषामसतामिव ॥ ४९ ॥ युधिष्ठिर उवाच स्वाध्याय एषां देवत्वं तप एषां सतामिव ॥ मरणं मानुषो भावः परिवादोऽसतामिव ॥ ५० ॥ यक्ष उवाच किं क्षत्रियाणां देवत्वं कश्च धर्मः सतामिव ॥ कश्चैषां मानुषो भावः किमेषामसतामिव ॥ ५१ ॥ युधिष्ठिर उवाच इष्वस्त्रमेषां देवत्वं यज्ञ एषां सतामिव ॥ अयं वै मानुषो भावः परित्यागोऽसतामिव ॥ ५२ ॥ यक्ष उवाच किमेकं यज्ञियं साम किमेकं यज्ञियं यजुः ॥ काचैषां वृणुते यज्ञं कां यज्ञो नातिवर्तते ॥ ५३ ॥

र्थस्यालोचनेन महत् ब्रह्म विदते जानीते मानमेयगताऽसंभावना निवृत्त्या निश्चिनोति धृत्या धृत्या यथा धारयते मनः प्राणैर्द्वियक्रियाः योगेनाव्यभिचारिण्या धृतिः सापार्थसत्त्विकीत्युक्तलक्षणया निदिध्यासने नेत्यर्थः द्वितीयं अनीशत्वादिविशिष्टादविद्याप्रत्युपस्थापिता जैवाद्द्रुपात्तद्विपरीतं विद्याप्राप्यं प्रतीचो यत्तद्वितीयं रूपं तद्वाच्यमिति एतन्नयनिश्चयात्मिका बुद्धिर्गुरुपदेशादेव प्राप्येत्याह बुद्धिमानिति तथा च श्रुतिः आत्मावोद्रेष्टव्यः श्रोतव्यो भूतव्यो निदिध्यासितव्यः आचार्यवान् पुरुषो वेदेत्यादिरात्मदर्शनसाधनत्वेन श्रवणादित्रयमाचार्यवत्त्वं चेति दर्शयति ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ श्रवणाद्यधिकारे हेतुमाह त्रिभिर्गुणैः स्वाध्यायो वेदाध्ययनं विप्राणां देवत्वं स्वर्गलोके प्रापकं तपः शमादिकं सदाचार इत्युपादेयद्वयं मानुषो भावो देहाद्यभिमानः मरणं जन्म मरणप्रापकः परिवादो देवब्राह्मणादिद्रुषणं असदाचार इति हेतुद्वयं ॥ ५० ॥ ५१ ॥ परित्यागः आर्तानामिति शेषः ॥ ५२ ॥ ५३ ॥